

ogsaa været Andragende for lang Tid tilbage, og Udsendinge derovre fra have for Aar og Dag siden været herovre for at tale Sagen og have ment at have faaet saa godt som Løfte om, at deres Ønske i saa Henseende skulde ske Fyldest. Der er imidlertid ikke noget Forslag paa Finansloven herom, og jeg tillader mig derfor ogsaa om dette at stille Forespørgsel om, hvor vidt Sagen er fremme, og hvorledes det forholder sig med den, og om de kunne nære noget Haab om at faa den ansøgte Bevilling. Kirken er daarlig, og der er Fare ved at genopføre den paa den gamle Plads, hvor den ligger, fordi Kirkebrinkerne paa Grund af Vandingskanalerne skyde ud, og man derfor er nødt til at flytte den.

Paa § 26, under Kirkeministeriet, forlanges en Bevilling paa 20,000 Kr. for at forlænge det kirkelige Udvalgs Arbejde ud over den Tid, som i Loven er bestemt. Loven har nemlig en Bestemmelse om, at Betænkningen skulde være afgiven den 1. April 1907. Nu venter man ikke, at det kirkelige Udvalg til den Tid kan være færdigt, og saa er det, den højtærede Minister forlanger en Bevilling paa 20,000 Kr. til, for at det kan træde sammen ogsaa til næste Aar. Jeg skal ikke tale imod denne Bevilling, skønt jeg er af den Formening, at det havde været rigtigere, om det kirkelige Udvalg var blevet paa-skyndet til at gøre sig færdigt til den i Loven bestemte Tid. Da der nu foreligger det første Forslag i den Retning, finder jeg Anledning til at udtale, at jeg i alt Fald vilde finde det meget urimeligt, om man skulde fortsætte med disse Forhandlinger Aar efter Aar indtil 1910, hvad der jo er Plads til indenfor Lovens Ramme. Jeg tror, det vilde være rigtigt nu ved Givelsen af denne Bevilling, at de paagældende toge under Overvejelse, om det ikke nu vilde være passeligt, samtidig med, at Bevillingen gives, at sætte en bestemt Tidsgrænse og forlange den overholdt. Hvorfor jeg har den Opfattelse, skylder jeg maaske en Smule Begrundelse for. Jeg kan for øvrigt slutte mig til en Del af de Betragtninger paa det kirkelige Omraade, der blev fremført af det ærede Medlem for Vejle Amts 5te Valgkreds (Jørgen Jensen), navnlig ogsaa til hans Ønske om, at Ministeren vilde medtage saa mange som muligt af de yngre blandt de Ansøgninger, som sendes til Menighedsraadet. Det er ofte Tilfældet, at Menighedsraadene blandt de yngre søgende have en bestemt Mand, som de sætte megen

Pris paa at faa, og som de ville indstille som Nr. 1, men det kunne de ikke faa Løjlighed til, da Ministeren ikke mener sig bemyndiget til at gaa saa langt ned i Rækken blandt dem, som han efter de Regler, der følges i Ministeriet, ser sig i Stand til at indstille. Jeg skal derfor meget tilraade, at man i alt Fald strækker sig saa vidt som muligt; jeg tror, at det er rigtigt.

Men naar jeg nævner disse Ting angaaende det kirkelige Udvalg her, er det ogsaa, fordi jeg efter de Erfaringer, vi have gjort med Hensyn til det kirkelige Udvalg, ikke nærer Tro til, at det vil bringe nogen Frugt, i alt Fald ikke nogen god Frugt. Det er aldeles utvivlsomt, at det ærede Medlem for Vejle Amts 5te Valgkreds og jeg vare med til at vælge en Del af Mændene til dette Udvalg, men at vi sikkert vilde have valgt anderledes, hvis vi skulde have valgt i dette Øjeblik. Altsaa, med Hensyn til de Erfaringer, vi siden have gjort, de Betragtninger, der ere gjorte gældende, og de Tanker, der ere komne frem indenfor det kirkelige Udvalg, ere vi i nogen Maade blevne skuffede, og for korteligt at antyde i hvilken Retning, skal jeg nævne det, idet vor Opfattelse er den, at Kirken eller Menigheden, hvad man vil kalde de levende Kristne indenfor et Samfund, altsaa Menigheden, skal være Gæst i Folket og ikke være Herre. Stillingen er jo den indenfor vore Landemærker, at det hidtil har været saaledes, at det danske Folk lempeligt har løst Baandene for det kirkelige Livs Udvikling, efterhaanden som Forholdene ere skredne frem og have paa-krævet dette. Jeg skal i den Henseende kun pege paa Loven om Sognebaandsløsning og de forskellige Love om Valgmenigheder, som vi have faaet, og jeg tror, dette er den rette Vej til Løsningen af det kirkelige Spørgsmaal. Virkelig Kristendom trives kun i Frihed under Ansvar, og naar den indenfor et Folk faar Lov til at virke saadan, saa kan den, som dens Stifter udtalte, ogsaa naa til at gennemsyre Samfundet; saa kunne de Kristne ad den Vej komme til at være Samfundet til umaadelig megen Nytte. Der er ingen Tvivl om, at det Menneskelighedsstandpunkt, hvorpaa de saakaldte kristne Folkeslag — af hvis enkelte Medlemmer mange jo ikke ere kristne — for Tiden staa, er en Frugt af, at de Synsmaader, som laa til Grund for Frelserens Udtalelser, da han gik her paa Jorden, i det hele taget have gjort sig gældende, og at det i Virkeligheden er Kristendommen,